

Met trillende handen pakte Reagan Decker de telefoon en toetste het nummer in.

Ooit, eindeloos lang geleden en voordat haar wereld op zijn kop werd gezet, was het nummer haar zo vertrouwd.

Ze wachtte, terwijl haar hart in haar keel klopte.

De telefoon ging over...

Wat zal ik zeggen? Hoe zullen ze reageren op het nieuws?

En nog een keer...

‘Met de familie Baxter.’

‘Mevrouw Baxter?’ Reagan kon zich niet meer bewegen.

‘Ja?’ Even viel er een stilte. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Eh...’ *Ze herkent mijn stem niet meer. Ik lijk wel gek om na zo’n lange tijd weer te bellen.* ‘U spreekt met Reagan. Reagan Decker.’

‘Reagan... nee maar. Dat is lang geleden, kind.’

De stem van de moeder van Luke klonk vreemd, alsof het horen van Reagans naam een schaduw over haar stemming had geworpen. Even overwoog Reagan of ze met een paar woorden een einde zou maken aan het gesprek. Maar dat zou niet gaan. Ze had een goede reden om het gesprek voort te zetten.

Ze kon zich niet haar hele leven lang voor Luke blijven verbergen.

‘Mevrouw Baxter, ik wil graag even met Luke praten.’ Reagan kneep haar ogen stijf dicht. Een jaar geleden was ze een bijdehand en spontaan meisje geweest, maar nu niet

meer. Haar stem was dof geworden. Dat had Lukes moeder ongetwijfeld gemerkt. Ze haalde diep adem en zei kordaat: 'Ik moet hem iets vertellen.'

Zijn verleden leek benen te hebben gekregen en hem achterna te zitten.

Dat moest het zijn. Luke had geen andere verklaring voor de angst die hij zo vaak voelde en die zijn keel dichtsnoerde. Op sommige dagen leek hij zelfs dreunende voetstappen achter zich te horen. Dan draaide hij zich om om de persoon of het wezen te zien dat hem achtervolgde. Maar er was nooit iemand.

Het gevoel ging altijd gepaard met herinneringen en daarom hield Luke zichzelf voor dat hij door zijn verleden werd achtervolgd.

Een verleden dat zijn heden en toekomst kleurde en er de oorzaak van was dat hij deze verstikkende mist maar een paar centimeter voorbleef. Een mist die het bijna onmogelijk maakte met zijn nieuwe leven als vrijdenker door te gaan.

In het begin had het gevoel hem om de paar dagen bekropen, maar nu liet het hem bijna niet meer los. Vanochtend was het nog erger dan anders. Tijdens het college economie en politieke wetenschappen en nu bij moderne geschiedenis werd Luke er zo rusteloos van dat hij zich niet kon concentreren.

De docent tekende het een of andere diagram op het bord, maar het enige wat Luke zag waren beelden van zichzelf en zijn familie tijdens hun laatste samenzijn vóór 11 september. De kleine Maddie had haar armpjes naar hem opgestoken. 'Til me op, oom Luke, til me op.' Zijn ouders gearmd op de achtergrond. 'Hoe gaat het op school, Luke? Heb je nog iets van Reagan gehoord?'

Met grote halen veegde de docent het bord schoon en daarmee losten ook de beelden in Lukes hoofd zich op. De man draaide zich om en begon tegen de studenten te praten, maar Luke hoorde alleen maar Reagans stem, zoals die had geklonken op die afschuwelijke avond toen alles voorgoed was veranderd.

‘Het geeft niet, Luke. Ik bel hem morgen wel terug. Het geeft echt niet.’

Maar ze zou nooit meer de kans krijgen het te doen.

Luke kneep zijn ogen dicht. Hij had toch afgerekend met zijn verleden? Had hij dat zichzelf niet de hele tijd wijsgeemaakt? Waarom lieten deze herinneringen hem dan toch niet los? Met al het vrijdenken dat hij had gedaan, met alle clubs en organisaties waar Lori hem had geïntroduceerd, moest zijn nieuwe leven hem toch volledig in beslag nemen? Niet zijn oude leven.

De toon van de docent veranderde. Hij zei iets over wpendeals met andere landen, maar Luke luisterde niet naar hem. In zijn hoofd hoorde hij zonder ophouden het gesprek dat hij een paar weken geleden met zijn moeder had gevoerd.

‘Jij denkt misschien dat je alles prima voor elkaar hebt, Luke, maar de hemelse Jachthond laat je niet zo gemakkelijk gaan.’

‘De hemelse Jachthond? Wie is dat?’ Luke had niet eens geprobeerd om zijn frustratie te verbergen. Zijn moeder wist hoe hij over God dacht. Waarom liet ze hem toch niet met rust?

‘De Geest van God, Luke. De titel van het gedicht van Francis Thompson.’ In haar stem klonk geen zweem van verontschuldiging. ‘Als iemand van God afdwaalt, is het gewoonlijk de Geest, de hemelse Jachthond, die hem of haar opspoort en weer terugbrengt.’

De hemelse Jachthond!

Alsof God – als God bestond – genoeg om Luke Baxter zou geven om hem op te sporen. Luke tikte met de gum aan het uiteinde van zijn potlood op zijn blocnote. Nee, dat was niet de reden waarom hij zich zo voelde. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en richtte zijn aandacht op de docent. Waar had de man het in vredesnaam over? En waarom maakte iedereen aantekeningen?

Er liep een rilling over zijn rug en hij ging verzitten.

Misschien was dit gevoel het gevolg van een cultuurschok. Hij had radicaal gebroken met een levensbeschouwing waarin hij zijn hele leven had geloofd. Geen wonder dat hij nu worstelde met de gevolgen. Dat was ook de verklaring van zijn hartkloppingen en het benauwde gevoel dat hem soms tijdens een college overviel. Ook verklaarde het de herinneringen die onophoudelijk bij hem bovenkwamen. Herinneringen die hem niet loslieten.

Natuurlijk was het te verwachten dat hij een terugslag zou krijgen. Maar het had geen zin dit aan Lori te vertellen. Volgens haar was het te wijten aan de indoctrinatie van zijn familie waaraan hij zo veel jaren blootgesteld was geweest. En hij had geen zin om met haar in discussie te gaan. Hij vond ‘indoctrinatie’ een vervelend woord. Want ondanks al hun gebreken en bekrompen ideeën, had zijn familie hem *niet* geïndoctrineerd.

Nauwelijks.

Hij was er maar al te graag in meegegaan en, hoewel hun opvattingen helemaal nergens op sloegen, had zijn familie ook van hem gehouden. Ze hielden nog steeds van hem. Dat wist hij zeker. Maar hij wist ook zeker dat hij een streep onder het verleden wilde zetten. Hij wilde een heel nieuwe wereld verkennen, zonder absolute waarheden en – hoe noemde Lori het ook al weer? – zonder achterhaalde nor-

men en waarden. Ja, hij was er klaar voor om een bladzijde om te slaan.

‘Meneer Baxter, ik verwacht niet dat ik mijn vraag moet herhalen voordat u me antwoord geeft.’

Luke veerde op. Twee studenten die bij hem in de buurt zaten, hadden moeite hun lachen in te houden. ‘Sorry, meneer?’

‘Ik vroeg,’ zei de docent met een stem waar het sarcasme vanaf droop, ‘of u misschien kon uitleggen wat de reden was voor bepaalde wapendeals die in de jaren zeventig werden gesloten.’

‘Ja, meneer.’ Luke zocht koortsachtig naar een antwoord, maar kon niets bedenken. Zijn handen begonnen te trillen en hij kuchte om tijd te rekken. ‘Meneer, die informatie heb ik nu even niet paraat.’

Opnieuw klonk er onderdrukt gelach.

‘Prima, meneer Baxter. Mag ik u in dat geval een suggestie doen?’ De docent liet zijn bril een eindje naar beneden zakken en keek Luke strak aan.

‘Ja, meneer?’ Zijn keel voelde droog aan. Hij had de neiging om de klas uit te rennen.

‘Zorg dat u genoeg slaapt of blijf anders weg uit mijn college.’ De man verhief zijn stem. ‘Hebt u dat begrepen?’

Luke voelde zijn wangen gloeien. ‘Ja, meneer.’

Toen het college tien minuten later afgelopen was, verliet hij als een van de eersten de ruimte. Niet alleen omdat hij een verdere discussie met de docent wilde vermijden, maar omdat hij nog steeds de aandrang voelde om zich uit de voeten te maken voor wat het ook was dat hem op de hielen zat. Misschien zijn verleden of zijn vroegere opvattingen. Misschien de onwennigheid van alle nieuwe dingen in zijn leven.

Maar in ieder geval niet de hemelse Jachthond.

Reagan ging niet vaak naar Ground Zero.

Ze keek uit het raam van de taxi terwijl deze over Broadway reed, langs dichtgetimmerde etalages en Amerikaanse vlaggen. Het was laat in de middag en ze was van plan om voor zonsondergang terug te keren. Nog een paar blokken en dan zou ze er zijn. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en ontdekte een stukje blauwe hemel hoog boven zich. *Papa, als je eens wist hoe erg ik je mis.*

Ze had twee herdenkingsbijeenkomsten op Ground Zero bijgewoond, en na verloop van tijd had ze zich erbij neergelegd dat de enorme berg afval en as op de plek waar eens het World Trade Center had gestaan de laatste rustplaats van haar vader zou blijven. Maar toch vermeed ze deze plek zo veel mogelijk. De ronkende vrachtauto's en de mensen die het puin uiterst nauwkeurig doorzochten, maakten de pijn en leegte die haar verscheurden alleen maar erger.

Maar vandaag was het de verjaardag van haar vader. En omdat haar moeder de kracht niet had om haar te vergezellen, ging Reagan alleen naar Ground Zero. Ze reden de hoek om en Reagan zag de krater – de voetafdruk die de ingestorte torens op New York hadden achtergelaten. De opruimwerkzaamheden waren bijna voltooid. Maar ondanks al het werk dat was verzet, zou het toch nog weken duren voordat de operatie was afgerond. Het stadsbestuur dacht nog tot mei – zo'n acht maanden na de terroristische aanvallen – nodig te hebben om al het puin te ruimen. Voorlopig werkte er dus nog een behoorlijk grote ploeg aan de afvalberg.

De taxi moest voor een verkeerslicht wachten en Reagan keek naar buiten. Gigantisch grote machines gromden en schepten stukken staal en brokken cement van de afvalberg. Vrachtauto's reden af en aan en voerden de ene na de andere

lading af. Hier had haar vader de laatste ogenblikken van zijn leven beleefd. Ze zou naar het vreemde monument gaan dat op de plek stond waar tussen het puin een stalen constructie in de vorm van een kruis was aangetroffen. Het kruis was een gedenkteken geworden voor alle slachtoffers.

Na de instorting van het World Trade Center was het verplaatst naar een verhoging in de buurt van de berg met puin. Net zoals vele duizenden andere rouwenden werd Reagan naar de plek toe getrokken.

Haar taxi reed zo ver mogelijk door en Reagans oog viel op het geïmproviseerde monument. Ze betaalde en stapte uit. Het kruis viel op door alle verweerde teddyberen en boeketten met verwelkte bloemen die aan de voet ervan lagen. Een paar mensen stonden er met gebogen hoofden bij. In de buurt stond een bank, die er waarschijnlijk was neergezet door een van de groepen vrijwilligers. Misschien was hij blijven staan na een herdenkingsdienst. Er zat niemand op. Reagan liep ernaartoe en ging zitten.

Precies op deze plek had ze op een avond met haar vader afgesproken, toen ze samen zouden gaan eten. Ze had hem hier met haar mobiele telefoon gebeld.

‘Doe het licht eens aan en uit, zodat ik kan zien waar je bent.’ Reagan had haar hoofd naar achteren gebogen en omhooggekeken. Zijn kantoor bevond zich aan de kant van West Street en daarom wist ze dat ze het zou moeten zien.

‘Oké.’ Haar vader had gegrinnikt en gedaan wat ze had gevraagd. Drie keer en toen weer drie keer. ‘Kun je me zien?’

‘Ja!’ Reagan keek naar de plek. ‘Voortaan weet ik waar je kantoor is.’

In de buurt ontdeed een kiepauto zich met een oorverdovend geraas van zijn lading. De grond trilde onder haar voeten en de herinnering aan het gesprek van zo lang geleden vervaagde. Ze herinnerde zich het gevoel in haar nek op

die bewuste avond. Ze had haar hoofd zo ver mogelijk naar achteren gebogen om het raam van haar vaders kantoor te zien.

Ook nu richtte ze haar blik steeds verder omhoog totdat haar nek net zo voelde als op die avond. In gedachten zag ze ze nog voor zich, de Twin Towers. Ze kon zelfs de plek nog zien waar het kantoor van haar vader zich had bevonden. Reagan deed haar ogen dicht, omdat ze niet wilde huilen. Daar had ze nu geen tijd voor. Niet nu ze zo veel aan haar vader te vertellen had. Zo veel aan God te vertellen had.

Is het niet vreemd dat we nog steeds met elkaar praten, God?

Een heel flauwe glimlach zweefde om haar lippen. Hoe anders en verdrietig was haar leven geworden. In veel opzichten voelde ze zich dichter bij God dan ooit – wat vreemd en mooi was te midden van al het leed dat haar omringde. Wat jammer dat ze niet hetzelfde kon zeggen van Luke.

Arme Luke.

Reagan hoorde zichzelf zuchten en ze opende haar ogen. Langzaam vloog er een vogel over het gebied waar de zuidtoren had gestaan en er liep een rilling over haar rug. Iedere keer dat ze haar ogen opendeed, verwachtte ze de Twin Towers hoog en fier in het centrum van Manhattan te zien verrijzen.

Ze knipperde met haar ogen. Hoe konden ze zomaar verdwenen zijn? Beide torens? Haar ogen vernauwden zich, terwijl een herinnering bij haar bovenkwam. De laatste keer dat Luke en zij in het gebouw waren, was Luke in de wolken geweest dat hij het kantoor van haar vader mocht zien. Een heel leven geleden, alsof het niet echt was gebeurd.

Ze hadden ergens om gelachen – over Lukes droom om hier op een dag te werken. Dat was het toch geweest? Reagan kneep haar ogen nog verder toe. Ja. Ze hadden erover

gefluisterd wat voor soort kantoor hij zou krijgen en hoe het zou zijn om op dezelfde gang als haar vader te werken.

‘Ik wil uitzicht op het water.’ Luke had haar hand gepakt en had haar met uitgestoken kin plagend aangekeken, toen ze de lift in stapten.

‘Ik weet zeker dat dit het minste is wat ze je zullen aanbieden – als kersverse afgestudeerde.’ Reagan had hem een por in zijn ribben gegeven. ‘Want jij bent toch Luke Baxter, of niet soms?’

Reagan knipperde met haar ogen om de herinnering te verjagen.

Nu zag ze in plaats van de torens alleen maar grijze wolken. Er was regen voorspeld deze middag. Meer regen. Na een zachte winter waren ze verrast met een meedogenloos voorjaar vol sneeuw, ijskoude regen en een snijdende wind. Na zo veel dagen zonder zon begon het sombere weer de stemming van iedere New Yorker te drukken.

‘Waar is hij, God?’ Haar gefluisterde vraag loste op in de rokerige lucht en ging verloren in het niet-aflatende geronk van een rij kiepauto’s. ‘Waarom kunnen we hem niet vinden?’

In tegenstelling tot andere rouwende mensen in haar kerk, had Reagan geen lichaam nodig om het verlies van haar vader te kunnen verwerken. Een ring, een portemonnee, een horloge – *iets* van haar vader zou genoeg zijn. Maar ze had helemaal niets. Alleen de zekerheid dat Tom Decker op de ochtend van 11 september 2001 in zijn kantoor hoog boven de grond aan het werk was geweest. En dat hij er nu niet meer was.

Reagan en haar moeder hadden erover gepraat. Hij had de aanslag onmogelijk kunnen overleven. Waarschijnlijk was hij snel en zonder veel pijn te lijden gestorven en had hij aan zijn familie gedacht terwijl hij het tijdelijke met het eeu-

wige had verwisseld. Maar dat maakte het niet gemakkelijker – vooral nu er geen spoor van hem was teruggevonden.

In de vakantie had haar familie, samen met honderden andere families een houten urn van de stad gekregen, een urn die was gevuld met de as van Ground Zero. Misschien zat er wat van het stoffelijk overschot van haar vader bij. Maar het konden ook de overblijfselen van iedere andere vermiste zijn geweest. Duizenden mensen waren nog niet teruggevonden.

Reagan keek naar het kruis en kreeg een vredig gevoel. ‘Ik weet het, God.’ Ze beet op haar lip. Haar stem klonk niet meer zo energiek en sprankelend als vroeger. Er was slechts een fluistering van overgebleven. ‘Hij is hier niet. Hij is bij U.’ Haar stem brak en opnieuw deed ze haar ogen dicht. ‘Had ik maar...’

Hoe hadden Luke en zij zich zo kunnen laten gaan? Ze waren alleen maar van plan geweest om naar een rugbywedstrijd te kijken! Ze was moe na een dag college en had de tweede helft van de wedstrijd min of meer slapend op de bank doorgebracht. Waarom waren ze elkaar gaan kussen? Waarom waren ze niet gestopt? De vragen stapelden zich op in haar hoofd, maar ze vielen weg tegen die ene vraag die haar zeven maanden na de ramp nog steeds dag en nacht bezighield.

Waarom had ze niet opgenomen toen haar vader belde?

Zijn telefoontje was een waarschuwing van God geweest, Zijn manier om hun te vertellen dat ze zich op glad ijs hadden begeven. Dat het tijd was voor Luke om naar huis te gaan en tijd voor haar om een half uurtje met haar vader te praten. Ze had de kans gekregen om te stoppen. Het leek alsof Luke bijna had gewild dat ze zou opnemen, alsof hij elk middel wilde aangrijpen om zijn hartstocht aan banden te leggen en naar huis te kunnen gaan. Maar zij had de telefoon laten gaan.

Het was de meest rampzalige beslissing van haar leven geweest.

Reagan deed haar ogen open en keek opnieuw naar het kruis. Nadat de torens waren ingestort, had ze op de middag van 11 september de bus genomen vanuit Bloomington in Indiana, waar ze studeerde, naar Oost-Manhattan, waar haar ouders woonden. Maar hoelang had het geduurd voordat ze weer met haar moeder mee naar de kerk durfde te gaan? Voordat ze huilend bij de vrouw van de voorganger had aangeklopt? Drie maanden? Vier maanden?

Daarvoor werd ze verteerd door schuldgevoel. Maar nadat ze vijf dagen achter elkaar met de vrouw had gesproken, had Reagan op een krachtige manier Gods vergeving en genade ervaren, hoewel ze haar hele leven al gelovig was. Daarna had God haar Zijn liefde getoond door de scherven van haar leven bij elkaar te zoeken en te lijmen. Uit dankbaarheid had ze zich vol overgave aan haar geloof gewijd. Voor Reagan betekende dit vooral dat ze bij Luke uit de buurt moest blijven.

Reagan zou niet hebben geweten wat ze tegen hem had moeten zeggen. Uiteraard zou hij geen respect meer voor haar hebben, net zoals bij zijn zusje Ashley was gebeurd. Reagan had zich in die eerste maanden misselijk en moe gevoeld. Haar moeder, broer en zij hadden moeite gehad om het verlies tot zich door te laten dringen. Door wat ze had gedaan, was de slag nog harder aangekomen. Het was de tweede gebeurtenis die haar leven onherroepelijk had veranderd.

Ze was haar vaders oogappel geweest. Een meisje uit duizenden had hij haar genoemd. Wat zou hij teleurgesteld zijn geweest als hij had gehoord wat ze had gedaan.

Vertel het hem, God. Zeg tegen hem dat het me spijt dat ik zijn vertrouwen heb beschaamd. Maar zeg ook tegen hem dat het nu

goed met me gaat. En vertel hem dat ik hem verschrikkelijk mis. Alstublieft.

Reagan moest denken aan een Bijbeltekst, een vers dat de voorganger gisteren in zijn preek had genoemd: *Gelukkig de treurende, want zij zullen getroost worden.* Het was ook de Bijbeltekst waar de vrouw van de voorganger het tijdens hun eerste gesprek met haar over had gehad. Deze boodschap was duidelijker dan het gapende gat waar het World Trade Center vroeger had gestaan. God begreep haar pijn en zelfs nu legde Hij Zijn heilige handen op haar vermoeide schouders en troostte Hij haar met een vrede die haar verstand te boven ging.

Alleen hieraan had ze het te danken dat ze de afgelopen maanden staande was gebleven.

Deze vrede was er ook de oorzaak van geweest dat ze Luke eerder die week had gebeld. Toen Lukes moeder had opgenomen, was Reagan onmiddellijk in tranen geweest. Dat had haar stem verstikt, zodat ze geen woord had kunnen uitbrengen.

Zodra mevrouw Baxter had opgenomen, merkte Reagan dat haar stem anders klonk. Ze leek van streek of zenuwachtig. Reagan raapte al haar moed bij elkaar. 'Ik had eerder moeten bellen, maar... eh...' Ze zuchtte zachtjes en verdrietig. 'Ik had eerder moeten bellen.'

Mevrouw Baxter had even gezwegen. 'Ik vind het heel erg wat er met je vader is gebeurd.'

Lukes moeder had tien andere dingen kunnen zeggen. Ze had het Reagan kwalijk kunnen nemen dat ze zo lang niets van zich had laten horen of haar ervan kunnen beschuldigen dat ze Lukes hart had gebroken. Als hij hun had verteld wat er op de avond voor de terroristische aanslagen was gebeurd, had mevrouw Baxter haar ook hierom een fikse uitbrander kunnen geven. Maar niets van dit alles.

Toen Reagan beseftte dat ze niet de les gelezen zou worden, slikte ze en bedacht wat ze als volgende zou zeggen. 'Dank u wel.'

'Hoe gaat het met jullie?'

'Het gaat iets beter met ons.' Reagans stem klonk opgelucht. 'En met Luke?'

Opnieuw viel er een stilte. 'Hij... hij woont hier niet meer, Reagan.' Mevrouw Baxters stem haperde. 'Het gaat niet zo goed met hem.'

Terwijl ze naar de ruïne keek die van het World Trade Center was overgebleven, trokken de spieren in Reagans buik zich samen, net zoals toen ze het nieuws van mevrouw Baxter had gehoord. Het was Luke altijd voor de wind gegaan. Hij ging lachend en fluitend door het leven. Alles kwam hem aanwaaien: van zijn goede resultaten op school en de studiebeurzen die hij had gekregen tot zijn relatie met haar. Als ze samen waren, leek de zon altijd boven Luke te schijnen. Ze had heel zeker geweten dat ze de rest van haar leven met hem zou delen.

Reagan dacht eraan terug hoe ze met een mond vol tanden had gestaan en niet had geweten wat ze moest zeggen. 'Niet goed?'

De stem van mevrouw Baxter had gespannen en schril geklonken en Reagan wist dat ze huilde. 'Sorry, maar het valt niet mee om dit te vertellen.'

'Dat hoeft u niet te doen, mevrouw Baxter. Dit gaat me niets aan. Niet nu ik zo lang niets van me heb laten horen.'

'Dat geeft niet. Maar ik denk dat hij je het beter zelf kan vertellen.' Ze aarzelde. 'Luke heeft gebroken met zijn opvoeding. Hij is veranderd, Reagan. Sinds hij het huis uit is, praat hij amper nog met ons. Hij komt,' ze had haar zelfbeheersing herwonnen, 'niet eens meer langs.'

Het nieuws had Reagan diep geschokt en ze had zich

in de dichtstbijzijnde stoel laten vallen. Dit was onmogelijk. Luke Baxter? De jongen die het heel ver zou schoppen in de zakenwereld? De jongen die genoeg charisma had om op een dag het land te besturen? Het zondagskind, de benjamin van de familie Baxter? Hoe had hij in vredesnaam kunnen breken met alles wat hem lief en dierbaar was?

Reagan was bang om de vraag te stellen, maar ze kon zich niet inhouden. 'Wat is er gebeurd?'

Mevrouw Baxter snifte zachtjes. 'Hij is een relatie begonnen met een meisje. Ze staat erg vijandig tegenover God en ons geloof. Hij woont nu samen met haar.'

Reagan was verbijsterd over het nieuws dat mevrouw Baxter haar vertelde. Had Luke een relatie met iemand anders? *Woonde* hij *samen* met haar? Had de liefde die ze voor elkaar hadden voordat Reagan naar New York was vertrokken zo weinig voor hem betekend dat hij haar gewoon had ingeruild voor een ander meisje? De enige reden dat ze niet met hem had gesproken was dat ze gekwetst en geschokt was geweest en dat ze niet helder had kunnen denken na het overlijden van haar vader. En ze was bang geweest. Ze was heel bang dat hij niet meer hetzelfde voor haar zou voelen na wat er was gebeurd.

Ze had haar keel geschraapt, maar haar stem had als die van een vreemde geklonken. 'Dat wist ik niet.'

'Het spijt me, Reagan.' Mevrouw Baxter had even gewacht. 'Zal ik hem vragen je terug te bellen?'

Reagan werd overspoeld door een groot schuldgevoel. Lukes moeder wist dus blijkbaar niet wat er tussen Luke en haar was gebeurd op die maandagavond. Dat was wel duidelijk.

Ze had snel en beslist geantwoord. 'Nee.' Na de brok in haar keel weggeslikt te hebben, zei ze erachteraan: 'Dat hoeft niet.' Ze had moeite gehad om haar gedachten te ordenen.

‘Vertel hem niet dat ik heb gebeld, mevrouw Baxter.’ Ze zweeg even. ‘Het is al een hele poos uit tussen ons. Hij heeft het volste recht om te doen wat hij wil met zijn leven.’

‘Ik denk dat hij graag zou willen weten hoe het met je gaat.’

‘Dat doet er nu niet meer toe. Hij is... het is uit tussen ons.’ Haar hart was sneller gaan kloppen en ze kon amper ademen. Als Luke met een ander meisje samenwoonde, dan was het beter dat hij nooit achter de reden zou komen waarom ze had gebeld. ‘Zeg maar niets tegen hem.’

Lukes moeder had gearzeld en toen ze verder sprak, had Reagan de teleurstelling in haar stem gehoord. ‘Goed.’ De zucht die erop volgde, was Reagan door merg en been gegaan. ‘Maar mag ik je iets vragen?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Wil je voor hem bidden?’ Opnieuw had mevrouw Baxter gesnift. ‘En bel hem alsjeblieft een keer.’

Reagan schudde de herinnering van zich af en rechtte haar rug. Ze had de hele nacht voor Luke gebeden en ze voelde zich nog steeds schuldig over haar rol in wat er was gebeurd. Was het haar schuld? Had Luke gebroken met zijn familie en zijn geloof, omdat ze hem nooit had teruggebeld?

Ze zuchtte. Dit idee was te erg om zich er nu het hoofd over te breken. Ongetwijfeld zou het moment komen dat ze de mogelijkheid onder ogen zou moeten zien. Maar niet op deze plek en niet nu. Ze was niet naar Ground Zero gekomen om zichzelf te kwellen met gedachten over Luke.

Opnieuw richtte ze haar blik op het gapende gat waar de torens eens hadden gestaan. Ze probeerde zich te herinneren hoe ze eruit hadden gezien – ze waren hoog geweest en hadden de skyline van New York gedomineerd. Haar blik gleed naar de plek waar het kantoor van haar vader had gestaan. ‘Papa, ik vind het zo erg dat jou dit overkomen is.’

Toen kwamen de tranen, ze stroomden niet over haar gezicht, maar ze voelde ze achter haar ogen prikken. Ze knipperde om ze terug te dringen. Na 11 september had ze zo veel gehuild. Er waren dagen voorbijgegaan waarop ze zich afvroeg of ze ooit een uur lang niet zou huilen. Nu waren haar ogen meestal droog, maar de pijn in haar hart zou niet meer verdwijnen.

Ze miste haar vader verschrikkelijk. Ze miste haar leven van voor 11 september. 'Ik doe wat ik kan, papa.' Ze knipperde nog een paar tranen weg. 'Gefeliciteerd met je verjaardag.'

Een paar meter verder denderde een kiepauto voorbij. Reagan liet de plek in de lucht niet los met haar ogen. 'Ik mis je.' Ze haalde drie keer snel adem, maar kon zich niet langer goed houden. Met dichtgesnoerde keel fluisterde ze: 'Ik houd van je, papa.'

Ze voelde hoe de spieren in haar dikke buik zich spannen en legde haar handen er beschermend op, terwijl ze de plek waar de baby groeide zachtjes masseerde. *Rustig maar, kleintje. Er is niets met mama aan de hand.*

Ze was zeven maanden in verwachting. Lange tijd was ze ervan overtuigd geweest dat het een meisje was. Totdat er een echo was gemaakt. De baby bleek een jongen te zijn en Reagan had zijn naam al gekozen.

Ze hield op met huilen, stond op en rechtte haar rug. Toen veegde ze de laatste tranen onder haar ogen weg en wierp nog één blik op het stalen kruis dat voor haar oprees. Het was tijd om naar huis te gaan. Tijd om haar moeder te helpen met koken. Bovendien moest ze rusten. Ze wilde het allerbeste voor haar kindje. Een kindje dat de namen van zijn opa én vader zou dragen.

Een jongetje dat ze Thomas Luke zou noemen.